

Зашто је убијен патријарх Варнава?

12/1/2016

Атентат и убиство Краља Александра у Марсељу 1934. године је историјски догађај који памтимо као почетак југословенског урушавања Србије, увод у геноцид над српским народом у Другом свјетском рату.

Али, мали број Срба памти, нема чак ни историјску асоцијацију, убиство патријарха Српске Православне Цркве Варнаве (Росића), 23. јула 1937. године, у афери југословенско-ватиканског конкордата. Уморство тровањем српског патријарха, врхунац је политике југословенског антиправославног пира, и почетак новог погрома Српске Православне Цркве и српског народа у 20. вијеку.

Три године прије Другог свјетског рата и распада Краљевине Југославије, док се хрватски клеронационалисти наоружавају за успоставу независне државе, док се спрема распарчавање Србије, југословенска Влада потписује, а Скупштина изгласава, двије деценије припреман конкордат са Ватиканом. Од Видовданског устава 1921. године, изгласаног тијесном већином, управо прегласавањем на вјерском основу, било је више предлога за остваривање конкордата. Већ 1924. године је покушавано да се између Ватикана и Југославије склопи Конкордат.

Влада Милана Стојадиновића, образована јуна 1935. године, затекла је припремљен текст конкордата, који је, у договору са Ватиканом припремила влада Бошка Јевтића. Југословенски министар правде, римокатолик, Људевит Ауер, потписује конкордат у Риму 1935. године.

Црквени Сабор је 11/24. новембра 1936. године тим поводом саопштио да се противи стављању Српске православне цркве у подређени положај, и давању права некој другој вјерској организацији која СПЦ није имала ни као државна црква.

Сабор је донио закључак да ће сваки посланик који припада Српској Цркви бити из ње искључен ако гласа за конкордат, а свештеник који подржи конкордат лишен чина.

На дан када је Народна скупштина почела расправу о конкордату, 19. јула 1937. године, Црква је заказала литију, која је била забрањена од министра унутрашњих послова – римокатоличког свештеника Антуна Корошеца.

Упамћена као Крвава литија, због бруталне силе којом је жандармерија насрнула на њене учеснике, у којој су претучени епископи и свештеници, најавила је пропаст српско-југословенског државног вавилонског пројекта, као и теже ропство Српске Цркве и народа у новој вавилонској тамници.

Патријарх Варнава, писаном и живом ријечју, и свим средствима грађанског протеста, се супроставио политичком плану југословенског прозелитизма, полагајући на крају и живот свој за Цркву и отачаство.

Већ прве године по устоличењу (1931), патријарх Варнава је у Васкршњој посланици изнио антиримокатоличке ставове, што је радио и у наредном периоду, критиковањем ватиканског прозелитизма у православном свијету.

Поред многих саборских саопштења, указивања на духовну и политичку погубности конкордата, најзначајније свједочанство је патријархов говор на дочеку православне нове 1937. године.

Предсједник Владе је забранио објављивање патријарховог говора, а из скраћене верзије текста објављеног у Политици није се могло закључити да је патријарх био против конкордата. Патријархова посланица је илегално штампана и дијељена као летак, под насловом: „Оно што је новинарима било забрањено да објаве“.
И од тада до данас, по југословенском усуду аутоцензуре, посланица патријарха Варнаве се, како у националним и вјерским тако и у другим гласилима, објављује у скраћеним верзијама.

Када сам први пут прочитао посланицу патријарха Варнаве нијесам имао недоумица о узроцима патријархове смрти. Послије такве ријечи тешко је било избјећи чашу отрова у тадашњој Србији, умреженој у југословенко-ватикански, и систем свих могућих тајних и јавних друштава жуте, црвене и црне интернационале. Попут ријечи византијских светих царева и патријараха, посланица патријарха Варнаве против југословенског конкордата спада у незамјенљива православна богословска али и политичка штива; као анализа историјских геополитичких односа православља и римокатоличанства на Балкану; а прије свега као историјски примјер пастирског свједочења православног одређења и пута – подвига и жртве незамјенљивих личности епископа и свештеника Српске Цркве, страдалих у револуционарном пламену Другог свјетског рата и јасеновачком геноциду.

Саопштење

Да је патријарх Варнава умро од последица тровања свједочи саопштење ванредног Сабора СПЦ који се састао 25. јуна / 8. јула: „Резултати досадашњих испитивања узрока болести свде се на факат, да је патријарх уистину отрован, како се у нашој јавности стално говори. На који начин се де сило то тровање, не зна се тачно.“

Доказ о тровању као узроку патријархове смрти је и трагична судбина патријархове два рођена брата, који су из Пљеваља дошли у посјету болесном брату, а који су се по повратку у Пљевља нагло разбољели и послије једномјесечног боловања умрли, због чега су, боловања, били спријечени да присуствују сахрани брата.

Говор и посланица патријарха Варнаве о српској новој 1937. години

Ево свиће нам Нова Година. Ја бих желео да вам је честитам. Но не знам како да вам је честитам кад видим мрачне облаке који су се наднели над нас, и не само наднели него и спустили међу нас?

Како могу рећи: Срећна вам Нова Година, и како ће нам она моћи бити срећна кад нас је несрећа стегла својим канџама са свих страна?

Једна је несрећа наша у дегенерацији разума а друга у дегенерацији морала. Интелектуална и морална дегенерација — то су ти мрачни и градобитни облаци, које преносимо из Старе у Нову годину. Боље ћете ме разумети кад вам кажем: **наши властодршци изгубили су и памет и поштење.**

А да су изгубили памет показује њихова недоследност и противречност у начину како они чувају ову прескупу државу и како воде наш мученички народ.

Зову се националистима — и то би заиста требали да буду као и сви грађани ове земље — међутим праве пакт са црном интернационалом, и пуштају ову да до сржи затрује наш здрави светосавски национализам. Тако су наши властодршци и националисти и интернационалисти у исто време. Може ли то бити? Како се те две супротности даду измирити у нашој држави? Свим силама наши властодршци гоне једну а грле другу интернационалу, гоне црвену, а грле црну.

Зар обе нису подједнак отров за нашу младу државу и за наш здрави народни организам. Наш народ библијски је изрекао ону пословицу:

„Кад Бог хоће некога да казни, прво му памет узме“.

Ова света реч обистињава се потпуно на нашим властодршцима. Бог узима памет онима који су непоштени и неморални, па били то мали или велики људи. То сведочи и Божји апостол Павле кад говори о паганским Римљанима: „Зато што бијаху неморални и не марише за истину Божију, зато их предаде Бог у покварени ум да чине оно што не ваља“ (Рим. 1, 28).

Ја се позивам на све вас као сведоке, да је заиста корупција захватила наш живот. Не гледа се ни карактер ни поштење него се све цијени према партијској боји и према партизанској ревности. Не награђује се чиновник према савесном раду него према услугама партији. Од гласања за овога или онога зависи судба људи, зависи срећа или несрећа свих чиновника и њихових породица. Обећања, концесије, бакшиши, то су савремене методе којима се ломе карактери у једној нацији коју нијесу могла сломити ни завојевања, ни окупације, ни интернирање, ни све иностране тираније нити дуговјечна робовања. На видiku свега овога ја не знам, како да вам честитам Нову Годину и како да изустим онај радосни поздрав: Срећна вам Нова Година!

Без разума и без поштења наши су властодршци ударили сада на Светосавску православну цркву. Сви редути српски у овој слободи и слободној држави упуштени су и предани. Сада је дошао атак и на последњи бедем српски, на Свету српску цркву. Хоће сад и њу да предаду и издаду. Хоће да потсеку сасвим корен српском народу. Хоће да оставе српско име празно, пусто, без икаквог садржаја, и духовног и моралног и историјског и културног.

Из сасвим непознатих разлога и ником недокучивих узрока они су направили уговор са црним поглаваром црне интернационале. Тим уговором они хоће да доведу до триумфа тога поглавара на Балкану, за којом он тежи хиљаду година. Против тога црног поглавара и његове језуитске војске борили су се најпре византијски патријарси и цареви. Кад је њихово оружје малаксало, борбу су прихватили наши славни Немањићи на челу са Св. Савом. Кад је српско царство пало и на Косову и сами Турци су се борили против латинске најезде на Балкан. И благодарећи Турцима, та најезда је устукнута. Знали су Турци лажни карактер те интернационале па јој нису дали на Балкан. Знали су Турци разорно дејство њено унутра у држави; знали су да **та интернационала не преза ни од каквих средстава, ни од каквих сплетака и интрига**, па нијесу улазили ни у какве компромисе с њом. Православну веру Османлије су понекад и гониле али су је сматрали за веру и поштовали као веру. Међутим на ону црну интернационалу гледали су не као на вјеру него као на политику.

И ето, браћо моја, тој нескрупозној политичкој организацији данас наши властодршци широм отварају све капије и пуштају је да стане чврстом ногом на Балкан. И то ко и кад? Не какви туђинци, но крштени синови Светосавске цркве, који себе називају на-ционалистима и то у времену не наше какве слабости него у напону наше државне снаге! Нека је част Турцима, и нека је срам таквим православцима и таквим Србима!

Сваки разуман и поштен човјек може лако да увиди страшне и многобројне штете по наш васцели народ од тог црног уговора, по Југославију, по цео мученички Балкан наш и по словенство. Тим уговором се ударају пре свега окупи на нашу јадну браћу Католике у Југославији. По том уговору они постају безропотни робови једног страног суверена. Њима се чини највећи удар, највећа штета, највећа неправда. **Римска црквена организација, прво политичка па онда верска, постаје повлашћена у овој држави са правима и повластицама које она нигде у Европи нема и које није имала државна црква у Србији.** Зашто оковати нашу браћу Хрвате и Словенце и остале католике у овој слободној држави? Зашто понижавати и штетити Српску православну цркву, која је кроз све векове мука очувала у српском народу кандило вере и пламен родољубља? Зашто бацати тиме љагу на сву историју нашу? Зашто вријеђати велике светитеље и херојске претке наше, који су у најтежим данима одбранили нашу Цркву од најезде црних интернационалних чета из преко мора? Зашто јачати једну интернационалу у нашој земљи на рачун нашег чистог и дивног национализма. **Пребацују нам што уносимо политику у Цркву! Не уносимо ми политику у Цркву него уносе отров у цео организам народни они који су изгубили и памет и родољубље и поштење.** Ја не говорим овде против једне политике или једног режима него **против корупције**, која хоће да нас угуши и да наш велики народ свуче у блато и стави у ред последњих народа на кугли земљиној. Ко ће казати народу истину ако не народна света Црква? Одакле ће се чути глас Божји и глас пригушене народне савјести ако не из Светославне Цркве? Ја се не бојим овога што сада говорим. Ја се бојим да нисам одоцнио да ово јавим народу. Можда сам ово требао раније рећи. Бојим се одговараћу зато пред судом Божјим.

Али све сам рачунао, као и сви савесни људи у овој земљи, да ће се зло ускоро прекинути.

Но зло се не покраћује, него умножава. Плима корупције не опада него расте и ево дођоше воде зла до гуше, како каже Псалмист. Хоће умножено зло да нас удави и са свима нашим историјским и културним вредностима одвуче у пропаст.

Ја чујем уздахе народне, чујем где се шапће, јер се слободно не смије говорити!

Само нас Бог једини може спасти! Па ако нас Бог може спасити онда припадимо Богу на молитву. И Бог који нас је до сада спасавао од пропасти и одсад ће нам бити спас. Но осим молитве Богу треба и сами све да учинимо што је у нашој власти, да изађемо из ове помрчине на светлост.

Зато вас позивам, браћо и сестре, да се пренемо, да устанемо и збијемо се у редове, као војска Божија против војске сатанске. Светосавски народ увек се умео сјединити у часовима опасности.

Сад је час опасности.

Ја вас позивам, као Ваш Патријарх, да заборавите партијске свађе и обзире и да братски брат брату пружите руку.

Светосавска црква и ако је заборављена и понижена од својих сопствених синова, није мртва него жива. У њој је дух Божији, онај силни дух који се јавио Апостолима у виду пламена и вихора.

Ако се тај дух због немарности многих био утишао, време је да му се даде маха да дејствује.

У Цркви Православној крманош је Свети Сава. А Свети Сава је жив, а не мртав, и чека само заповест од Бога да буди и диже успаване Србе.

А ја као први слуга божји и наследник Светога Саве и мученичких Патријараха српских вичем вам свима. На окуп српски народе! **На окуп не против наше браће друге вере или друге народности, него против безумља и корупције!**

На окуп, српски народе, у име части и образа! На окуп српски народе, у име Бога и Светога Саве! На окуп српски народе, у име историје твоје и легиона мученика твојих! На окуп српски народе на понос младог Краља Петра Карађорђевића! На окуп српски народе ради деце твоје и будућности твоје!

Без тога неће ти бити срећна ни Нова Година нити и један дан, нити и један сат.

А стиме, ако послушаш глас мој, бићеш срећан у наступајућој Новој Години и кроз све године до краја времена.

Нека би Бог дао да тако буде! Амин.

**СРБСКИ ПАТРИЈАРСИ МУЧЕНИЦИ СТРАДАЛИ
У ОДБРАНИ ВЕРЕ И НАРОДА**

**П
В
А
Т
Р
И
Ј
А
Р
Х**

**О
Т
Р
О
В
А
Н**

**1
9
3
7**

**УСПРОТИВИО СЕ УГОВОРУ КРАЉЕВИНЕ
ЈУГОСЛАВИЈЕ И ВАТИКАНА-КОНКОРДАТУ**

**П
В
И
К
Е
Н
Т
И
Ј
Е**

**О
Т
Р
О
В
А
Н**

**1
9
5
8**

**УСПРОТИВИО СЕ НАСИЛНОМ КОМУНИСТИЧКОМ
СТВАРАЊУ "МАКЕДОНСКЕ" ЦРКВЕ**

Извор: [Васељенска](#)